

Alting performer – nogen mere end andre

Årets udgave af den alternative messe Alt_Cph manifesterede sig som performancefestival og et queeret, forfriskende nedslag på den københavnske kunstscene.

Af Maria Bordorff 01.06.18 Kritik Article in English

Maria Metsalu, *Mademoiselle X*. Alt_Cph, 2018. Foto: Rine Rodin.

Forventningerne har været skruet i vejret til dette års Alt_Cph, som i efteråret annoncerede, at den 12. udgave af kunstmessen ville fokusere på performancekunst. For siden da har arrangørerne holdt de sociale medier godt fodrede med appetitvækkere. De første indtryk fra Fabrikken for Kunst og Design, et hus for kunstneratelierer i København, hvor Alt_Cph finder sted, skød da heller ikke forventningerne i sænk.

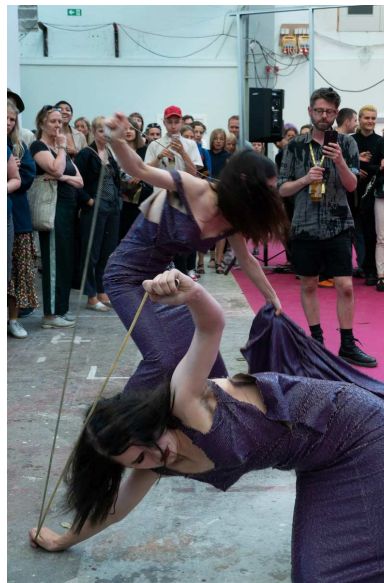
Over-existing

Alt_Cph, Fabrikken for Kunst og Design, København
25. maj 2018 — 27. maj 2018

En kæmpe stor gitterkonstruktion i skinnende aluminium placeret på et gigantisk pink gulvtæppe inddelte hallen i båse eller stande uden vægge, så publikum kunne bevæge sig frit igennem forskellige tableauer, der på skift blev animeret af de performative indslag. En enkel megascenografi, der så ret godt ud og som fik værkerne til at se godt ud – også dem, der ikke helt fortjente det. Så pyt med at det emmede af en post-internet-og-reklame-æstetik, som man har set det i Berlin og New York.

Tidligere har Alt_Cph ellers været de selvorganiserede udstillingssteders alternative og lidt stilfærdige kunstmesse, når den københavnske kunstscene hvert år omkring september åbner sæsonen med en overflod af et program, som de færreste vel egentlig magter. Men i år har kuratorerne – søskendeparret Anna og Esben Weile Kjær, som blev valgt til posten efter et open call – ikke kun flyttet arrangementet til maj for at få luft omkring det. De har også transformeret begivenheden til en festival – hvis ikke et lille biennaleformat – med 50 performances og tilhørende ambitiøst talk-program fordelt over tre dage.

Traditionen for fladt hierarki på den selvorganiserede scene har de dog holdt i hævd og de inviterede udstillingssteder, platforme og kollektiver har bidraget med performanceværker til det samlede program. Og måske var det blandingen af cool top-down styring og demokratisk medkuratering fra feltet, der bidrog til en særlig «københavnsk stemning», som man kunne høre omtalt fra flere sider i løbet af weekenden. Den lidt foreningsagtige tilgang til tingene, som der kan være på en mindre kunstscene.

New Noveta, *Mauve Maenad*.
Alt_Cph, 2018. Foto: Rine Rodin.

Internationalt udsyn

Koreografen Maria Metsalu (præsenteret af Alt_Cph-kuratorerne) gav på åbningsdagen en smagsprøve på den estiske performansscene, som eftersigende skulle være ret hardcore – og det tror man gerne efter at have overværet Metsalu i aktion. Med en

nærmest wieneraktionisk vildskab fremførte hun en rituel seance i og omkring et bassin med blodrødt vand, der blandt andet bestod i at ligge på gulvet med et brændende stearinlys stukket op i underlivet – med flammen udad vel at mærke. Gentagende gange kastede hun sig også ind mellem folk, så flere måtte gribe om hinanden for ikke at falde. Det var, hvad man kan kalde aggressivt kontrolleret til en grad, hvor man alligevel blev lidt nervøs.

Også den engelske duo New Noveta (også præsenteret af Alt_Cph) satte skub i publikum. Den bare få minutter lange panikperformance fredag aften trak den nysgerrige skare med sig som en tidevandsbølge gennem rummet, så ingen rigtigt kunne se, hvad der skete, ud over at de to performere hev afsted med hinanden og efterlod et langt spor af saft fra maste bær og op til flere nedtrampede værker. Sidstnævnte til nogen frustration hos de, som egentlig forsøgte at afholde en mere formel udstilling.

Med pulsen kørt op gik mange efterfølgende om bord i åbningsfesten, der forlyder at have varetaget det meste af natten. Esben Weile Kjær er heller ikke nogen uerfaren festarrangør og mange kæder sikkert navnet sammen med festkonceptet *Mainstream*, der er vokset ud af Bøssehuset på Christiania og givet queerfesten en plads i det københavnske natteliv.

Skraldet post-performance

Lige så sitrende et energifelt, det kunne være, lige så stenet en messestemning var der i perioder. Det var i grunden overraskende, for man havde nok ventet et andet tempo af en festival med titlen *Over-existing*. Men så var der tid til at nærstudere programmet eller få en behandling med snegle hos The Institut d'Esthétique (præsenteret af Anaïs Lepage for kuratorkollektivet Heiwata, Mexico City, Paris og Toronto). Eller drive rundt og betragte den gradvist mere og mere skraldede udstillingshal, hvor diverse efterladenskaber begyndte at dominere billedet, heriblandt en god portion mudder fra Maja Malou Lyses lidt anstrengende iscenesættelse af en mudderkamp mellem tre bikiniklædte kvinder i et oppusteligt badebassin.

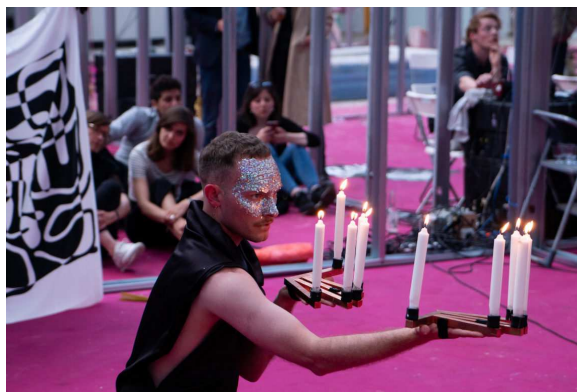

Maja Malou Lyse, *Mighty Mud Maidens*.
Alt_Cph, 2018. Foto: Rine Rodin.

Titlen *Over-existing* er en reference til citatet «Am I over existing or am I over existing?» – en Ryan Trecartinsk omskrivning af «To be, or not to be.» Det har at gøre med det post-performance-begreb, som kuratorerne har ønsket at bringe i spil, og som i bogstavelig forstand blev markeret ved, at der efter hver overstået performance blev lagt en bårebuket på gulvet. Et makabert og egentlig lidt spøjst ritual holdt oppe imod den i tiden så varme diskurs om, at alting er performativt, og at der ikke findes noget hinsides det performative. Altså, begravelser er performative og inden for objektorienteret ontologi er en sten performativ og så videre.

Et andet perspektiv på det at overeksistere versus at være færdig med at eksistere er en diskussion om privilegier, for det at give ekstra af selv og arbejde med identitet er jo langt fra alle forundt. Det er en nuancering af konceptet, som man godt kunne have ønsket sig trådte tydeligere frem i det queerede performative frirum, som det var, men som handlede meget om at maxe ud og køre en energi op.

Enkelte fremragende højdepunkter lagde tunge verdenspolitiske lod på vægtskålen – ikke på den slukkede aktivistiske facon men performativt med stort P.

Tyler Matthew Oyer, Release Deluxe.
Præsenteret af Vermillon Sands på Alt_Cph,
2018. Foto: Rine Rodin.

Amerikanske Tyler Matthew Oyer (præsenteret af Vermilion Sands, København) leverede lørdag aften en kraftpræstation, der fik undertegnede til at fælde en tåre (til stor lettelse efter længere tids bekymring om kronisk apati). Oyer lagde ud med at tænde stearinlys i en pentagramformet lysestage på gulvet og gik så igang med at sværge det hele til helvede. «We are casting spells tonight to take down capitalism. To take down imperialism», sang han med en stemme, der mindede om Nils Bech men med et overjordisk nærvær. Kort sagt, Oyer slog et slag for en – måske helt gammeldags – type performance, hvor performeren vil meddele sit publikum noget og gør det uden omsvøb.

Ligeledes musikalsk og koreografisk begavede var trioens bestående af just in F Kennedy, Casper-Malte Augusta og Lydia Östberg Diakité (præsenteret af kollektivet Marronage, København). De havde et vigtigt budskab om ikke at tro på *hype*n, for, som der blev sunget: «Beauty is industry. Let go of the ego.» Det var en blød, spektralfarvet oplevelse, som gik ufiltreret i kroppen.

Man kunne nævne meget andet fra det ovenud generøse program med mere end 100 kunstnere. Men når man tænker tilbage, er det ikke så meget de enkelte præstationer, som det er den samlede sum, der karakteriserer weekendens udgave af Alt_Cph. *Over-existing* var mest af alt et performativt kontinuum, der satte aluminiumsgitteret i bevægelse, så det hele stod og svajede i én stor og ret queeret manifestation – et forfriskende nedslag på den københavnske kunsts scene.

Hvad der fremover kommer til at ske med Alt_Cph skal blive spændende at se. Hvem ved, om der i weekenden blev plantet et frø til en ny performancefestival i København? Man kunne da håbe på det.

just in F Kennedy, Casper-Malte Augusta og Lydia Östberg Diakit , On the DownGlow. Præsenteret af Marronage på Alt_Cph, 2018. Foto: Rine Rodin.

Over-existing

Alt_Cph, Fabrikken for Kunst og Design, København
25. maj 2018 — 27. maj 2018

Kuratorer: Anna Weile Kjær og Esben Weile Kjær
